

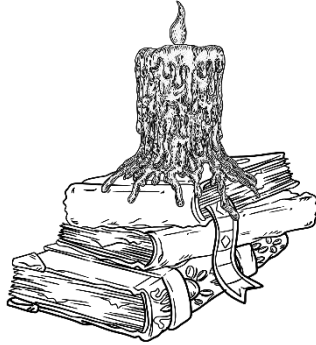
NEDER

EEN VERZAMELING BLOEDSTOLLENDE VERHALEN
GEÏNSPIREERD DOOR VOLKSVERHALEN UIT NEDERLAND

NEDER

EEN VERZAMELING BLOEDSTOLLENDE VERHALEN
GEÏNSPIREERD DOOR VOLKSVERHALEN UIT NEDERLAND

NATALIE THORPE

Copyright © 2025 Natalie Thorpe

Alle rechten zijn voorbehouden aan de auteur van dit werk.

Cover design en opmaak Tumulus P&D/Natalie Thorpe

Foto's door Natalie Thorpe tenzij anders vermeld

Oorspronkelijke titel: 'Nether'

Niets uit dit boek mag worden gereproduceerd, in welke vorm dan ook, of op welke elektronische of mechanische manier dan ook, inclusief informatieopslag- en -ophaalsystemen, zonder schriftelijke toestemming van de auteur. De enige uitzondering hierop is voor recensenten, die korte fragmenten mogen citeren in een recensie.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt voor AI-training, scans of referentiedoeleinden en overtreders hiervan mogen voor eeuwig aan de Loop raken.

Hoewel personen en gebeurtenissen in dit boek berusten op de weergave van daadwerkelijke historische figuren en gebeurtenissen, is het fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel aan de verbeelding van de auteur ontsproten, ofwel fictief gebruikt.

Bezoek ook de website van de auteur: www.NatalieThorpe.com

Eerste Nederlandstalige Editie: Maart 2026

*Deze is voor de verhalen vertellers,
de sprooksprekers,
de woordenwevers,
de mythemompelaars
de fabelvinders
en de liefhebbers van legenden...
Houd vast aan je schatten!*

Inhoudsopgave

Het Land en de Zee.....	I
Lammetje in het Veen.....	- 1 -
Mannen van Niks.....	- 39 -
Kladdegat.....	- 105 -
Echo.....	- 161 -
In het witte.....	- 199 -
Dankwoord.....	- 221 -

EEN WAARSCHUWING VOORAF

De verhalen in dit boek zijn fictie en als er één genre is waar ze het beste thuis horen dan is dat horror. Aangezien je dit boek waarschijnlijk om die reden hebt opgepakt neem ik aan dat je bekend bent met het genre, een sterke maag hebt en niet snel ergens van terug zal deinzen. Maar mocht het zo zijn dat je gevoelig bent voor bepaalde onderwerpen en die liever vermijdt dan zul je op de volgende pagina een lijst aantreffen met per verhaal een aantal kernwoorden die daarin voorkomen en mijn excuses als ik iets vergeten ben te noemen wat wel genoemd had moeten worden!

Door deze lijst te lezen kan het mogelijk zijn dat het een en ander geen verrassing meer zal zijn maar toch adviseer ik je om ten allen tijde te kiezen voor je eigen gezondheid en comfort en die boven een eenvoudig verhaaltje te stellen. Anderzijds... veel leesplezier!

PAS OP! MOGELIJKE SPOILERS!

LAMMETJE IN HET VEEN

Zwangerschap, Validisme, Moord/mensenoffer, Dierenoffer, Uitsluiting, Geboorte, Doodgeboorte, Dood, Kindersterfte, Wonden, Verdrinking

MANNEN VAN NIKS

Religie, Religieus fanatisme, Religieuze vervolging, Lichaamsverminking, Manipulatie, Dood, Onthoofding, Alcohol, Misogynie

KLADDEGAT

Gesugereerde marteling, Lichaamsverminking, Bloed, Wonden, Gesloten ruimtes (ondergronds), Dood, Kindersterfte, Dood van een dier, Opsluiting, Braken

ECHO

Marteling, Gesloten ruimtes, Ondergrondse opsluiting, Lichaamsverminking, Bloed Huiselijk geweld, Manipulatie, Onthoofding, Kannibalisme

IN HET WITTE

Poging tot aanranding, Moord/femicide, Auto ongeluk, Wonden, Bloed, Dierenleed, Misogynie, Dood van een dier

NEDER

EEN VERZAMELING BLOEDSTOLLLENDE VERHALEN
GEÏNSPIREERD DOOR VOLKSVERHALEN UIT NEDERLAND

NATALIE THORPE

Proloog

HET LAND EN DE ZEE

EEN DOGGERLAND MYTHE

Er waren eens, in een tijd vóór de tijd, voordat iemand ook nog maar een besef van tijd had toen de wereld nog jong was en wild en nog niet in plaatsen was verdeeld—en de mensen nog geen volkeren waren—twee Zussen en ook al leken ze wel Goden en zouden misschien ook wel zo genoemd kunnen worden, zo'n titel zou ze geen eer doen.

Ze *WAREN* eenvoudigweg.

En omdat ze gewoon *waren*, hadden ze geen namen want die hadden zij zelf niet nodig. Maar omdat mensen en vooral verhalenvertellers wel graag het beestje bij de naam noemen, stonden de Zussen bij hen bekend als Nerthuz van de Aarde en Nehalennia van de Zee. En een lange tijd waren evengoed elkaars gelijken net zoals ze elkaar aanvulden.

Er waren er velen zoals zij, sommigen misschien grootser, maar deze twee gaven alleen om elkaar en bleven elkaar nabij.

Nerthuz was de grootste van de twee, kalm en evenwichtig, niet snel van haar stuk gebracht, terwijl haar zus onvoorspelbaar was in haar speelsheid. Nehalennia liet haarzelf vaak opgezweept worden door de woeste

wind en, geërgerd dat haar zus niet met hen mee wilde spelen, klierde en pestte ze haar solide zuster net zo lang tot ze moe was van het tieren en haar rug brak op Nerthuz haar scherpe kanten.

Het deed hen beiden pijn maar ze wilden het niet anders. Wat Nehalennia van haar zuster af knaagde gaf ze altijd weer terug en wanneer de grote Sól in de lucht haar rustgevende stralen neer zond hilde Nehalennia vaak en voedde Nerthuz met haar tranen waardoor haar zusters velden fris en groen en haar bomen groot en sterk werden. Bomen die op hun beurt de wind opzweepten waar Nehalennia dan weer mee spelen kon.

Waar Nerthuz zo hoog oprees dat haar toppen eeuwig wit bleven, ging Nehalennia zo diep dat geen licht door haar duisternis wist heen te breken maar beiden waren een welkom thuis voor allerhande dieren.

De eerste verandering kwam toen er mensen over de landen begonnen te trekken. Ze reisden, vestigden zich en maakten zich thuis in en op Nerthuz.

Maar niet op Nehalennia.

“Maak je niet druk, jouw tijd komt nog wel,” zei Nerthuz tegen haar zuster. “Stop met razen, kalmeer en ze zullen naar je toe komen. Ze moeten alleen nog leren hoe ze je kunnen vertrouwen, hoe ze moeten navigeren op jouw stromingen.”

Het duurde heel lang maar naar mate de mensen in aantallen toenamen ontwikkelden hun eenvoudige manieren zich toen hun drang om zich buiten Nerthuz' grenzen te gaan begeven sterker werd. Met trots aanschouwde ze hoe ze haar bomen omvormden tot vaartuigen.

Ondanks haar vreugde en haar speelse aard leerde Nehalennia al vlug dat ze voorzichtig moest zijn met de mensen die over haar wateren gleden want ze waren kwetsbaar en niet geschikt om mee te spelen ook al was het interessant om te zien hoe die kleintjes zich gedroegen zonder hun boten.

Eerst deden ze hun best te blijven drijven, tot hun komische gespartel langzaamaan stopte en ze zonken.

Maar dan!

Dan gingen ze weer omhoog, drijvend, hun lichamen groeiend tot er laagjes van los begonnen te raken die op de stroming meegevoerd werden en allerhande waterdieren aantrokken die vrolijk hun buiken rond aten.

Nehalennia vertelde hier niets over aan haar zuster, wetende dat het voor Nerthuz anders was. Ze gaf om hen, voedde hen, bood hen beschutting en ze zag ze niet graag gekwetst. Ook al voedde Nehalennia ze ook zo goed als ze kon, ze kon ze geen beschutting bieden en hoe hard ze het ook probeerde ze was zelfs niet in staat zoveel van ze te houden als haar zuster deed.

Meestal waren de gezusters tevreden de mensen hun kleine, vluchtige en gebeurtenisvolle leventjes te zien leiden die zo anders dan de hunne waren—daar kwam verandering maar langzaam en hun staat was onveranderlijk. Voor hun waren de mensen niet veel anders dan de dieren waar ze op jaagden maar al gauw groeiden ze in aantallen terwijl die van hun prooien afnamen—het evenwicht dat er ooit was dreigde om te slaan. Erger nog, waar de mensen eerst met ontzag en verering naar de gezusters hadden opgekeken, begonnen ze in hun verhalen te vertellen over Goden

en andere machten waarvan ze dachten dat die hun wereld hadden vormgegeven.

“Ben je dan niet ongerust?” knaagde Nehalennia aan haar zuster maar Nerthuz haalde haar schouders op.

“Zo zijn ze nou eenmaal.”

“Ben je dan niet bang dat ze je gaan vergeten? Ben je niet bang dat ze je niet meer zullen respecteren?” Nehalennia overspoelde haar zuster met haar eigen onzekerheden en beet enorme stukken van haar kustlijn af.

“We zijn eeuwig, zuster-lief.” Nerthuz bleef onbeweegbaar als altijd. “Ze kunnen ons geen kwaad doen, dat zal hun zelf kwaad doen.”

En ook al had Nerthuz misschien gelijk, Nehalennia voelde hoe de vernachzaming van de mensen voor hun macht hen tweeën had weggeduwd tot ze enkel nog in verhalen in een klein stukje van de wereld bestonden.

De mensen vreesden haar niet langer, eerden haar niet, maar ze bewezen haar zus de eer haar de lichamen van hun dierbare doden toe te vertrouwen.

Geen wonder dat Nerthuz zich geen zorgen maakte, *zij* had de mensen nog die haar voedden ook al waren ze zich niet meer van haar bewust.

De stormachtige zuster besloot zich kenbaar te maken.

Nehalennia nam wat mensen voor zichzelf.

Maar nemen is heel wat anders dan krijgen en omdat de kwetsbare, opgeblazen wezentjes zo snel uit elkaar vielen bij zelfs de minste aanraking, was het kwaad dat ze hen deed verre van genoeg om haar boosheid te temperen—toch was er iemand die het wel aankon en haar zuster onderging het bijten, het knagen en het woeste slaan evenals het regelmatig

onderlopen van haar landerijen in de wetenschap dat wat Nehalennia nam ze altijd terug gaf.

Deze keer kon Nerthuz' kalmte Nehalennia's geweld niet sussen maar maakte haar zus alleen maar kwader en in haar bitterheid werd Nehalennia koud, daarmee voortbrengend het ijs en de sneeuw die haar zuster begroeven zoals zij zelf liefdevol de lichamen van de mensen die haar in de dood waren toevertrouwd bedekte.

Een lange tijd werd Nerthuz in de ijskoude greep van een bijna-dood gehouden maar zelfs de machtigste storm heeft een kern van stilte en daarbinnen dacht Nehalennia na over een terugtocht zodat de zusters weer samen in de wind konden gaan spelen.

Bovendien was haar boosheid vooral op de mensen gericht geweest en die hadden zich al lang geleden van de ijzige vlakten laten verjagen. Slechts een enkeling keerde nog terug om te jagen op de grote wollige beesten die nog immer de kou trotseerden.

Met de hulp van Sól zette de dooi in waardoor het land wederom onder water kwam te staan, maar toen Nehalennia haar zuster probeerde over te halen op te rijzen en te komen spelen ontdekte ze dat ze te ver was gegaan.

De kille woede van haar driftige zuster had Nerthuz' van haar huid ontdaan en alleen haar botten lagen in grote hopen verspreid waar de schuivende ijsplateau's ze heen hadden geduwd—haar groene velden en hoge bomen waren niet meer.

Nehalennia schreide zoute tranen die samen met het smeltwater een brakke zee vormden.

Nu was zij de grootste zuster.

Wat ze ook zei of deed, hoezeer ze ook zeurde en treiterde, Nerthuz weigerde omhoog te komen en bleef voor eeuwig on haar zusters zoute oppervlak. Slechts een klein strookje van haar voormalige pracht bleef boven het water uitsteken maar ze sprak nog steeds vol liefde met Nehalennia wiens aard haar niet verweten kon worden.

Wat de mensen betrof, er waren slechts zeven stammen overgebleven die zich Nerthuz nog herinnerden en haar op gepaste wijze eer betoonden, die haar botten tot hunebedden maakten om als bewaarders voor hun doden aan te stellen, maar ook zij moesten uiteindelijk het veld ruimen voor mensen die dachten dat ze beter wisten.

“Er zal een tijd komen dat er een volk zal opstaan die je zal bevechten, Nehalennia,” sprak Nerthuz tegen haar dierbare zuster, hoewel niet waarschuwend. “Er zullen gevechten zijn die jij zult winnen en sommigen zullen zij winnen en men zal van hen zeggen dat hoewel velen geloven dat de wereld voor hen geschapen was, dit volk het voor henzelf schiep. Maar net als jij zullen ze hun eigen wrede natuur onder ogen komen, zoals alle mensen dat zullen. Ze zullen het kwaad tegemoet treden, ze zullen het creëren en op den duur zullen ze beseffen dat *ze zelf* het kwaad zijn. Dan zal niet *ik* maar *jij* zich verheffen tot wij alleen nog over zijn, spelend in de wind onder Sól. Land en Zee, verder niets.”

Afbeelding 1
Oud gezegde op de muur in het
Boerhaave Museum Leiden

LAMMETJE IN HET VEEN

VRIJ GERMANIË
HET JAAR NUL

Een. Acht. Negen. Zeven... Drie.

Etta telde terwijl ze wachtte tot het geluid van schuifelende voetstappen weggestorven was voordat ze de hut verliet om op zoek te gaan naar de stervende man, eerst voorzichtig glurend om er zeker van te zijn dat niemand was achter gebleven.

Hoewel, *proberen* te tellen was wat de mensen dacht dat ze deed wanneer ze haar hoorden mompelen terwijl ze met haar vingers wiebelde, maar in werkelijkheid zegde ze alleen maar een paar dezelfde nummers op wanneer ze zich niet op haar gemak voelde.

De anderen dachten dat ze simpel was omdat ze niet goed kon tellen—ze kon de woorden zelfs niet eens goed uitspreken!—maar kon het wel. Ze had alle nachten van de verdwijnende maan op een stok gemarkeerd,

allemaal tot de maan weer verscheen en het tellen weer van voren af aan begon. Ze had bij benadering gemarkeerd hoe lang het duurde voordat er gezaaid werd, de gewassen groeiden en weer geoogst werden. Ze wist wanneer de nachten langer waren dan de dagen en andersom en wanneer ze aan elkaar gelijk waren.

Veel dingen leken zichzelf te herhalen over een groter of kleiner aantal dagen en sinds haar allereerste bloeding—waarvan Etta de dagen dat het duurde tot het stopte eveneens had geteld ook al was het na iets meer dagen weer begonnen—was ze gefascineerd geraakt door het uitzoeken van hoe ze precies *tijd* moest tellen.

Er was niemand geweest die het haar kon leren, net zoals er niemand was geweest om haar over het bloeden te vertellen. Bijna niemand sprak ooit met haar, zeker niet sinds haar moeder was overleden en toen dat gebeurde was Etta te jong geweest om te weten hoe ze het verstrijken van de tijd moest tellen of dat ze met regelmaat zou gaan bloeden.

Maar zelfs nu haar moeder er niet meer was wist Etta naarmate ze ouder werd dat ze anders was en dat had niets te maken met de manier waarop ze groeide—gedraaid en gebogen.

Het was iets moeilijks waar ze regelmatig in de eenzaamheid van haar hut over nadacht. Aan de ene kant was anders geweest dan haar moeder en de mensen van haar nederzetting omdat ze *sprak* maar niet *dacht* zoals de eerste en toch zag ze er anders uit dan die laatste maar had wel dezelfde ingewikkelde gedachten—misschien had Etta zelfs *meer* ingewikkelde gedachten...

Maar spreken was moeilijk. In haar hoofd wist ze de woorden maar haar mond wilde ze eenvoudigweg niet op de juiste manier vormen. Haar moeder had altijd maar weinig woorden gebruikt en gebaarde meestal en dat had niet zozeer te maken met het feit dat Etta's onvermogen dingen te begrijpen maar meer met haar moeders onvermogen zich begrijpelijk te *maken*.

Naarmate ze ouder werd besepte Etta meer en meer dat de anderen haar net zo behandelden als ze haar moeder hadden behandeld; ze gingen haar uit de weg of, als ze het echt niet konden vermijden, spraken ze tegen haar alsof ze een kind was. Etta's moeder was dan misschien wel mooi geweest met haar haar goud als gerijpt graan en haar grote blauwe ogen, soms dacht Etta—en vond het vreselijk wanneer ze dat deed—dat haar moeder niet helemaal juist was, niet zoals Etta zelf en de andere mensen uit de nederzetting nabij het bochtige riviertje.

Ze wist precies hoeveel mensen daar waren, hield iedereen die kwam of ging scherp in de gaten ook al had ze lang geleden al geleerd om haar bezigheden voor hen verborgen te houden. De mensen hielden er niet van om bekeken worden door het meisje dat niet goed praten kon en die elke keer dat ze tevoorschijn kwam nog krommer leek te zijn geworden. En de vrouwen waarvan de buiken ronder werden door de kinderen die daarin groeiden wilden haar al helemaal niet dichtbij laten komen uit angst dat welke ontstemde god het dan ook geweest was die Etta's rug zo verdraaid had, ook dat van het kind dat ze droegen zou vervormen.

Maar Etta kon *tellen*.

Ze was in staat geweest te tellen hoeveel tijd er was verstreken sinds haar moeder was gestorven, ze had geteld hoeveel seizoenen er voorbij waren gegaan, hoe vaak de maan dunner was geworden tot die uiteindelijk verdween en langzaam weer groeide en omdat er weinig anders voor haar te doen was dan te oefenen met tellen, dacht Etta te kunnen zeggen hoeveel seizoenen er waren geweest sinds haar eigen geboorte.

Dacht ze tenminste.

Ze kon er niet helemaal zeker van zijn en als ze er de woorden voor had gehad of de moed die gepaard gaat met een bepaald gebrek aan intelligentie dan zou ze het aan een van de Oudsten hebben gevraagd.

Ze zou heel wat gevraagd hebben.

Ze had veel vragen.

Ze zou gevraagd hebben naar *hun* tijd, wat zij wisten van de tijd vóór haar eigen tijd. Ze zou gevraagd hebben naar de Goden en hoe de wereld was gevormd en dingen die ze zag maar niet begreep. Ze zou naar haar ama gevraagd hebben en waarom zij was geweest zoals ze geweest was. En ze zou naar haar aba hebben gevraagd want ze begreep wel dat er ooit op een zeker moment één geweest moest zijn, dat was zeker.

Etta had veel vragen en maar weinig woorden om ze in te vangen maar wat ze het allerlieftst wilde was om woorden te hebben waarin ze de *tijd* kon vangen—*meten*.

In deze belangstelling stond ze alleen. In haar nederzetting vol mensen stond ze alleen. In de tijd stond ze alleen...

Tijd...

“Ān, ait, njín, seofn,” klonken de woorden zoals Etta ze zei—helemaal niet zo gek anders dan hoe de ander mensen ze uitspraken had ze geleerd door te luisteren, ook al leek haar mond de woorden nooit zo te willen vormen zoals ze in haar gedachten klonken. “Trī.”

Een, acht, negen, zeven. Drie.

Ze wist niet waarom juist die nummers of waarom in die precieze volgorde—of wat ze betekenden—ze wist alleen maar dat ze opzeggen haar kalmeerde als ze nerveus was en dat was altijd wanneer ze haar kleine hut aan de verste rand van de nederzetting moest verlaten en het risico liep gezien te worden door andere mensen.

Ze wist nooit precies wie ze tegen het lijf zou lopen en hoe ze op haar zouden reageren. Als ze geluk had dan werd ze genegeerd en met rust gelaten, als ze geen geluk had... Soms riepen de kinderen naar haar, of lachten ze, of gooiden met takken en stenen wanneer de Oudsten niet keken maar waar ze echt een hekel aan had was wanneer de mensen haar meewarig aankeken of wegsnelden wanneer ze te dichtbij kwam.

En dichtbij betekende voor hen nog een flinke afstand.

Etta wist dat ze er anders uit zag. In eerste plaats was er de kleur van haar haar dat net iets teveel opviel, vooral tijdens zonsondergang wanneer het opvlamde als vuur. Niemand had haar zoals dat van Etta, behalve misschien minder dan een handvol mensen die een vergelijkbare gloed hadden als de zon er precies juist op scheen, ook al was het minder stralend.

Het Hoofd en zijn zoon waren de enigen die Etta zo kon bedenken.

Vanwege haar haren had men Etta misschien nog wel mooi kunnen vinden, ongewoon maar alleraardigst om te zien, maar toch zeker niet

vanwege de vreemde bocht in haar rug die haar houding allerm minst recht maakte en zorgde voor een ongelijke tred. Daardoor en door het feit dat ze nauwelijks en op een vreemde manier sprak, dacht men over het algemeen dat ze simpel was—waardoor de kinderen haar bespotten wanneer ze haar zagen. *Als* ze haar zagen.

Want Etta was niet dom. Etta *wist* dingen, kon dingen *tellen*... Ze kon het alleen niet zeggen. Ze had het simpelweg nooit geleerd toen ze nog met haar moeder samen was. En nadat haar moeder gestorven was had het te laat geleken voor haar om het te leren.

De gedachten waren er heus wel, in haar hoofd kon ze hen zien dansen en zweven als de vonkjes van een vuur maar ze kon ze maar niet vangen en naar haar mond brengen om te uit te spreken. Bovendien had niemand ooit de tijd of het geduld gehad haar iets te leren, zeker niet nadat iedereen ervan overtuigd was geraakt dat haar niets te leren *viel*.

Ze hadden het geprobeerd met haar moeder, het Hoofd en de Dru. Geprobeerd en gefaald.

Etta was dit te weten gekomen door te luisteren.

Ze kon dan misschien niet goed spreken maar ze begreep ieder woord dat gesproken werd—en soms ook de woorden die verzwegen werden. Ze had begrepen dat het Hoofd verdrietig was geweest terwijl de Dru eerder boos had geleken toen ze het over Etta en haar moeder hadden gehad, maar ze wist niet waarom.

Wat ze *wel* had geweten was dat haar ama zou sterven. Ze had het gezien, zonneklaar. Ze had naar haar moeder gekeken terwijl die graan tot meel aan het malen was tussen twee stenen en gezien dat ze dood was.

“Ån. Fjor,” had Etta hardop gezegd maar Ama had niet opgekeken van haar werk. Ze keek bijna nooit op wanneer Etta iets zei.

Een. Vier.

Het visioen en de getallen waren in het hoofd van het meisje blijven plakken als kleverige tranen van de bomen en na een volle maancyclus en nog vier dagen was Etta’s moeder eerder gaan slapen dan gewoonlijk en de volgende morgen niet meer wakker geworden.

Tijdens het gehele vuur ritueel waarbij haar moeders lichaam aan de vlammen werd gevoerd tot er niets anders dan as over was, was ze verdoofd geweest. Met haar ama’s as in de aardewerken pot in haar armen was het Etta voor de eerste keer toegestaan de grafheuvel buiten de nederzetting binnen te gaan en daar, in het aardedonker had Etta het begrepen—leven en dood... het was allemaal *tijd*.

Daarom was Etta zo geïnteresseerd geraakt in de oude mensen. Soms, wanneer ze naar ze keek zag ze hetzelfde als wat ze bij haar moeder had gezien in haar laatste dagen, de getallen verschilden alleen en ze besepte dat ze tijd kon tellen—of in ieder geval de tijd van de mensen er niet veel meer van hadden, zoals haar moeder.

In tegenstelling tot veel ander mensen in de nederzetting, leken de oudsten het nooit zo erg te merken wanneer ze hen bestudeerde. Wanneer ze de tijd maar moeilijk kon tellen, vatte Etta het op dat de persoon nog een lang leven tegemoet kon zien maar zo heel af en toe kruiste een ogen-schijnlijk gezond, jonger iemand haar pad en ving haar aandacht, het kleine beetje tijd dat ze meedroegen deed hen opvallen.

Het was moeilijker hen te volgen en vanwege haar manke loopje was ze niet zo snel daarom wachtte ze hen vaak op in de schaduwen van de bomen in het bos. Maar wat ze eigenlijk wilde was een kans krijgen dichterbij een van de toekomstige moeders te komen.

Etta wist niet meer precies hoe ze op het idee was gekomen maar toen het er eenmaal was had het zich in haar gedachten vastgebeten tot ze ervan overtuigd was dat als ze de tijd kon tellen van de mensen die kwamen ze ook dat kon tellen van de mensen die zouden komen.

Maar de vrouwen hadden ogen als haviken en wilden haar niet in de buurt hebben, niet bij henzelf noch bij hun kleintjes—althans niet tot die een zekere leeftijd hadden en oud genoeg waren om zelf te weten bij Etta uit de buurt te blijven... en dan schreeuwden ze naar haar en gooiden dingen dus ging ze *hen* maar liever uit de weg.

De moeders die op het punt van bevallen stonden zonderden zich vaak af om kleine offergaven te maken voor de Goden, maar zelfs dan was het niet ongewoon dat een kleintje levenloos geboren werd. Soms stierf zelfs de moeder. Of het kindje bleef na de geboorte niet lang in leven. Of het stierf voor de seizoenen allen eenmaal gepasseerd waren. Of tweemaal.

Etta op een afstand houden zou geen verschil maken, dacht ze tenminste en toch deden ze alsof het alle verschil maakte hoewel het haar pas was gaan irriteren sinds ze het idee had opgevat te proberen de tijd te tellen die het duurde voor een kindje geboren zou worden.

Om de mensen van de stam van dichterbij te kunnen bespieden en omdat ze niet snel zou kunnen weggelopen wanneer ze betraapt werd, leerde Etta hoe ze zichzelf vrijwel onzichtbaar kon maken, wat betekende dat ze